

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 269, 6 mars 2008

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Stockholm: DEMONSTRATION 8 mars

Kampanjen Stoppa Våldtäkterna arrangerar demonstration med parollerna:

- Bekämpa sexistisk rättspraxis
 - Stoppa det sexuella våldet
 - Agera mot högerns kvinnofientliga politik
- Tid och plats: lördag 8 mars – kl.13 på Sergels torg.

På Sergels torg kommer vi först att bjuda på tal från olika aktivister i kampanjen. Det kommer att handla om mäns våld mot kvinnor, om kvinnofientligheten i rättsväsendet och om kamp mot den borgerliga regeringens kvinnofientliga politik.

Efter tal på plattan kommer vi att bege oss i ett samlat tåg ned för Hamngatan och vidare mot Kungsträdgården för att sedan korsa en av broarna som leder över mot Slotstet – och sedan avsluta på Mynttorget. På Mynttorget kommer vi att presentera de krav som Kampanjen ställer på justitieministern och som vi sedan lämnar in i kansliet på Rosenbad. Justitieministern kommer tyvärr inte att vara på plats och ta emot på lördag. Återkommer hon inte med ett utförligt svar så kommer vi att uppvakta henne framöver. Vi lovar att hålla alla intresserade underrättade.

Under demonstrationen kommer vi att göra vårt bästa för att sätta skräck i stadens sexister och borgare – och för att visa vårt stöd för inte minst alla våldtagna kvinnor som aldrig får upprättelse. Så ta med er ett gott, solidariskt och gärna lite ilsket kamphumör och bidra till att sätta färg på protesten! Gör gärna ett plakat, eller varför inte en banderoll åt dig och dina kompisar? Vi kommer att ha en del plakat, men det kanske inte räcker till alla.

Organisationer uppmanas att komma till demonstrationen, ta med sig sina banderoller, sitt politiska material och bidra med slagord och militans. Varmt välkomna på 8 mars!

Kampanjen Stoppa Våldtäkterna

VI KRÄVER SAMTYCKESLAG MOT GODTYCKLIG SEXISTISK RÄTTSPRAXIS!

Den 8 mars, den internationella kvinnodagen, kommer vi som är engagerade i Kampanjen Stoppa Våldtäkterna att anordna en demonstration i centrala Stockholm. Efter att ha demonstrerat på stadens gator mot såväl den borgerliga regeringens angrepp mot kvinnor, som mot våldet mot kvinnor överhuvudtaget, så kommer vi att avsluta med att överlämna våra krav till justitieminister Beatrice Ask. Dessa krav syftar till att slå ett slag emot den sexism som genomsyrar rättsväsendet.

Att rättspraxis i sexualbrottsmål är genomsyrad av sexism är för de flesta inte någon nyhet. Trots nya lagändringar så nyligen som 2004, och trots stor uppmärksamhet i samband med rättegångar som de mot "Stureplansprofi-

lerna", så fortsätter sakernas tillstånd att vara bedrövligt. Våldtagna kvinnor har inte bara att brottas med samhällets sexistiska fördomar. De får alltför ofta sin trovärdighet ifrågasatt på samma låga sätt i rättsprocessen. Vad hade du för kläder på sig? Var du full? Brukar du ha sex ofta? Varför följde du med honom hem? Dessa och andra ovidkommande frågor ställs återkommande när försvarsadvokater eller utredare försöker att göra kvinnan otrovärdig genom att framställa henne som en "lösaktig", "dålig" kvinna, dvs. en sådan som inte kan våldtas enligt uråldriga patriarkala normer.

Problemet ligger inte enbart i den nuvarande lagstiftningen, som i sin nuvarande utformning är formulerad så att det faktiskt inte räcker att en kvinna säger "nej, jag vill inte" för att hon ska klassas som våldtagen. Sexismen genomsyrar därtill de rättsliga och polisiära institutionerna uppifrån och ned. Vi som varit aktiva i Kampanjen Stoppa Våldtäkterna har fått erfara det i och med det sätt på vilket rättssystemet har behandlat en av våra anhöriga, offer för en misstänkt serievåldtäktsman. Här har chefsåklagaren inte begärt ut något medicinskt rättsintyg, inga förhör har gjorts med vittnen som kunnat berätta om anmälarens tillstånd efter våldtäkten, inga uppföljande förhör har gjorts efter det första. I avslaget finns en kort kommentar: "brist på bevis". Att den misstänkte förövaren anmälts för snarlika övergrepp på ett stort antal unga kvinnor (och i ett fall dömts!), och trots att flera anmälningar mot denne behandlats parallellt av samma åklagare, har upprörande nog inte lett till konsekvenser för trovärdighetsbedömningen. Istället väljer man i praktiken att tro mannen, som går fri än idag och kan fortsätta våldta.

Den sexistiska attityd som möter många våldtäktsoffer genom hela rättsprocessen, och den minimala chansen att därför få upprättelse, är så klart en starkt bidragande orsak till att bara omkring var femte kvinna som utsatts för en våldtäkt väljer att anmäla. Bara omkring var tionde anmälan leder idag till rättegång (detta enligt Brottsförebyggande rådet siffror för 2006).

Vi hyser inga illussioner om det nuvarande rättsväsendets förmåga till någon mer djupgående självsanering. Rättvisa kan aldrig garanteras av institutioner som själva upprätthåller och försvarar en samhällsordning som per definition bygger på ojämlikhet och socialt förtryck av bl.a. kvinnor. Men vi kan givetvis kräva konkreta åtgärder som flyttar fram de förtrycktas positioner och möjligheter att faktiskt få upprättelse. På internationella kvinnodagen kommer Kampanjen därför att lämna över en lista med flera krav på åtgärder som syftar till att slå mot det sexistiska rättsväsendet.

Vi kräver för det första att en samtyckeslag stiftas. Dels för att vi anser att en våldtäkt har ägt rum när någon utsätts för sexuella handlingar mot sin vilja. Och dels för att vi tycker att det är den misstänkte förövarens agerande

som ska utredas (vad gjorde denne för att försäkra sig om att det fanns samtycke?) istället för som idag, då det i praktiken ofta blir så att offret utreds i en rad fullständigt ovidkommande avseenden.

I de fall då våld eller hot om våld bevisligen har använts borde det dessutom inte spela någon roll om en misstänkt förövare hävdar att denne inte förstått att det inte funnits samtycke.

Sist men inte minst borde man om möjligt genomdriva ett skarpare formulerat förbud än det som idag redan finns mot uppmärksammandet av ovidkommande uppgifter när dessa saknar relevans för utredning och bevisning, såsom anmärkningar om offrets klädval, sexuella preferenser, med mera.

Utöver dessa krav kräver vi att utredare obligatoriskt måste kräva ut medicinskt rättsintyg. Detta sker i dag godtyckligt och mycket sporadiskt: enligt en undersökning genomförd av *Arbetaren* (070907) begärdes rättsintyg ut endast i hälften av alla fall där dessa fanns tillgängliga på akutmottagningen för våldtagna kvinnor, AVK, i Stockholm.

Man borde dessutom upprätta en checklista (eller en "sexualbrottsutredningsmall") för hur utredningar ska gå till – och ett kontrollsystem som möjliggör ett avlägsnande av åklagare och utredare som missköter sitt jobb, som inte tar våldtäktsoffer på allvar. I juristutbildningar borde undervisning om kvinnoförtrycket och dess konsekvenser för sexualbrottsfall vara en obligatorisk del av läroplanen.

Beväpnade med dessa krav kommer vi att ställa den moderate justitieministern Beatrice Ask mot väggen. Det är hög tid att intensifiera kampen mot det sexistiska rättsmaskineriet. Vi behöver en offensiv mot den kvinnofientliga högerregeringen och dess justitieminister nu!

**Gunnar Westin,
Kampanjen Stoppa Våldtäkterna**

Filmtips: Den stora utförsäljningen

När borgarregeringen som bäst höll på att planera för hur de statliga tillgångarna skulle kunna säljas ut till privata vinstintressen dök en mycket intressant dokumentär om privatiseringar upp på svenska biografer (eller ja, på en biograf i alla fall): *Den stora utförsäljningen*.

Vi får på några olika ställen i världen följa konsekvenserna av privatiseringar – och kampen emot.

På Filippinerna får vi följa en mors ständiga kamp för pengar till dialys åt hennes svårt sjuke son. Han behöver dem ofta, så om hon inte lyckas få ihop pengarna så dör han. En upprörd filippinsk läkare förklarar situationen för den privatiserade sjukvården. Som en illustration av hur det har gått med den en gång relativt väl fungerande filippinska sjukvården får vi också se en gammal man som inte kan andas på egen hand. Då hans familj inte har råd att betala någon maskin får hans släktingar helt enkelt turas om att för hand hjälpa honom med andningen – dygnet runt, alla veckans dagar. Jag kunde riktigt känna hur folk i salongen var glada över att de västerländska finansinstitutionerna har tvingat på många fattiga länder en privatisering av sjukvården.

En annan plats som visades i filmen var Cochabamba, Bolivia, där allt vatten privatiserades 2000 – vilket ledde till "vattenkriget", där de fattiga massorna drev de giriga profitörerna (Bechtel) på flykten och tog tillbaka sitt vatten. Detta exempel är alltid kul se, även om jag hade sett det några gånger förut.

Filmens gladaste överraskning var därför Sowetos elkriskommitté. I Sydafrika privatiserades det statliga elbolaget Eskom 1999. Detta fick till följd att de fattiga som inte hade råd att betala de höjda elpriserna inte heller skulle få någon el, utan kopplades bort. Sowetos alljämt fattiga befolkning, som redan under apartheid visade att de inte tänker tåla vad som helst, fortsatte sin tradition att kämpa emot. De bildade en kommitté som helt enkelt kopplade in dem som blivit bortkopplade från elförsörjningen. Det var förstås idel glada miner bland de tidigare ellösa som fick elen tillbaka – nu gratis till och med. Tyvärr blev inte Eskom lika glada. Vi fick se en helt makaber reklamfilm som bolaget hade producerat och spred, där de som gav el till de fattiga framställdes som allmänfarliga reptiler. Implikationen var uppenbar: något måste göras åt denna "ohyra" som hotar våra vinster. Det visar sig inte heller begränsas till önsketänkande – organisationer från elkriskommittén har mördats.

Världsbankens företrädare brukar ofta tycka att de kritiserar orättvist, och här fick en företrädare ganska hyfsat utrymme att ge sin syn på saken. Han utnyttjade tiden till att förklara att ibland är privatiseringar bra för de fattiga, och i dessa fall kommer de att fortsätta privatisera. Det föreföll inte som om någon i biopubliken tog till sig hans argument, men han lyckades bättre än IMF, som inte hade någon talesman, utan bara en grymt patetisk reklamfilm om hur bra dem är. Visst, säg det till den filippinska modern.

JHN

Återigen om Kommunistiska Partiet och FN

Det går nuförtiden knappt att läsa ett nummer av *Proletären*, Kommunistiska Partiets (KP) veckotidning, utan att höra hyllningar till FN, folkrätten och internationell lag.

Förutom ett upprop mot Kosovos självständighet från Serbernas Riksförbund och med rubriken "Kränk inte folkrätten!", finns t.ex. följande formulering i förra veckans ledare (*Proletären* nr 9/2008):

"Vi kräver en bojkott av Israel – för att Israel utövar ett rasistiskt förtryck mot det palestinska folket och för att Israel konsekvent och demonstrativt bryter mot internationell lag och mot FN:s resolutioner... Uppenbara krigsbrott kan vara en grund för krav på idrottsbojkott. Men vem kan anklaga Kina för uppenbara krigsbrott?"

Veckan före det (nr 8/2008), då angående Kosovos självständighet, skrev man i samma spalt:

"Visst agerar länder som Ryssland och Spanien i egenintresse när de motsätter sig Kosovos ensidiga självständighetsförklaring [eftersom de själva är rädda för självständighetsförklaringar från tjetjenerna respektive baskerna, min anm.] och vägrar att erkänna Kosovo som självständig stat. Men det är inte det väsentliga. Det väsentliga är att Ryssland och Spanien, och med dem Kina och en lång rad andra länder, värnar internationell rätt. Vilket är rättrådigt, och absolut nödvändigt. En laglös värld är en förfärlig värld." (fetstil i original)

Frågan om Kosovo och en bojkott av OS i Kina är intressanta, och vi har säkert möjlighet att återkomma till det senare. Frågan jag tänkte ställa är istället: Ska kommunister bedöma frågor utifrån om de är "lagliga" enligt bestämmelser stiftade av en internationell borgerlig institution eller inte? Den som trodde att kommunisters bedömningsgrunder var huruvida en given handling gynnar den internationella arbetarklassen eller ej snarare än om

man bryter mot borgarklassens lagar eller inte har uppenbarligen, enligt KP, helt fel.

”En självständighetsförklaring måste ske inom ramarna för internationell lag”, hävdar KP också i ovan nämnda ledare. Är detta verkligen det kriterium marxismen har uppställt i fråga om förtryckta folks och nationers självständighet?

Självklart kan FN:s lagar och konventioner spela en viss roll i kommunisters agitation. Om Israel till exempel uppenbart bryter mot de mänskliga rättigheterna, eller om USA och Storbritannien inleder krig som enligt internationell lag är olagliga, förtjänar det att belysas. Men FN:s lagar, precis som alla lagar stiftade av imperialismen, är begränsade av och till för kapitalismen.

Den ryske revolutionären Vladimir Lenin var tydlig i fråga om vad det som då hette Nationernas förbund (NF), förlagan till dagens FN, var: En enighet ”bara på pappret; i själva verket är de en grupp rovdjur, som bara bekämpar varandra och inte alls litar på varandra.” Lenin beskrev vidare NF som ”en bluff från början till slut; det är luren-drejeri från början till slut; det är en lögn från början till slut”.

Lenins analys håller än idag. Vad är det som säger att en sammanslutning av olika imperialistiska och kapitalistiska stater skulle vara bättre eller mer legitim än de enskilda staterna? Varför skulle en ”lag” från densamma organisation som införde sanktioner mot Irak, som står handfallen inför Israels upprepade brott mot deras egna konventioner, och som till syvende och sist kontrolleras av ett fåtal imperialistiska makter, vara något kommunisterna ska använda som måttstock?

Egentligen är frågan väldigt enkel: Om kommunisterna nödvändigtvis ska respektera alla FN-beslut och borgerliga lagar som universella, betyder det då att idén om en socialistisk revolution i Sverige, som naturligtvis skulle bryta mot en rad lagar, måste läggas på hyllan? Och vad ska man säga om att FN:s säkerhetsråd fördömde Kommunistiska Partiets favoritstalinister i Nordkorea när landet utförde missilavfyrningar för två år sedan? Rimligen bör KP också börja förespråka en bojkott mot Nordkorea, med argumentet att de bryter mot det ack så heliga FN:s lagar. Vi ser med förväntan fram emot Kommunistiska Partiets nästa steg bort från allt vad marxismens grunder heter och rekommenderar så länge kamraterna i KP att läsa på i marxismens rika litteratur kring staten.

Fotnot: En mer utförlig diskussion av Kommunistiska Partiet, FN och folkrätten finns i ”Vänstern och Irakfrågan 1: Kommunistiska Partiet”: <http://www.arbetar.makt.com/texter/0503/kp_irak.php>

Svante Persson

Till sist...

noterar vi att Fidel Castro avgått som Kubas ledare. Medan Castros salige kollega Kim Il-Sung fortfarande efter sin död håller posten som landets ”evige president”, tyckte Castro att det fick vara nog efter blotta 49 år vid makten. Sorgen är naturligtvis stor hos stalinisterna på Proletärens redaktion, som i en ledare skriver direkt till Castro: ”Tack för ett gott värv, kamrat. Du har sannerligen gjort dig förtjänt av ett lite lugnare tempo... Men vi hoppas att Du också ger Dig tid att koppla av. Varför inte gå lite oftare på baseball?” Jag tror det räcker så. Socialistiska Partiet är något försiktigare, och kritiserar rentav den totala bristen på arbetardemokrati i det stalinistiska Kuba. Men lös-

ningen är såklart enligt SP inte politisk revolution, utan reformer. Hur de stalinistiska partibossarna, flåt, ”idéernas soldater”, på fredlig väg ska övertygas om det, när socialister och arbetare inte ens tillåts organisera sig oberoende från stalinisterna på ön, lämnar vi åt SP att förklara.